

Side fra 1920—24 havde set forfalde og sygne hen. Det er den højtærede Statsminister og flere af hans Kolleger fra Tiden 1920—24, som har Ansvaret for alle de Ulykker, der kom over vort Samfund, den Ødelæggelse af det økonomiske Liv, som Kronefaldet medførte. Naar det har været nødvendigt at sætte denne Arm i Led, er det altsaa, fordi den først var bragt ud af Led ved den højtærede Statsministers ublide Behandling af Samfundet den Gang. Det var denne Kendsgerning, jeg ikke vilde have forbigaaet, det var mindre mit Ønske at fremhæve, hvem der havde været Læge, og endnu mindre paa hvilket Apotek Medicinen var købt — naar en Arm er vredet af Led, bruger man som bekendt ikke megen Medicin —, men hvis der endelig er købt Medicin paa et galt Apotek, er det den højtærede Statsminister, der som Medlem af Landstinget den Gang har været med til at give mig den gale Medicin.

Dernæst beskæftigede den højtærede Statsminister sig med, hvem det er, der ødelægger Erhvervslivets Konkurrenceevne, og en af mine Meningsfæller, som sad ved Siden af mig, sagde til mig, endnu inden Statsministeren havde udtalt sig: Nu siger han: Fagforeningerne. Det gjorde han selvfølgelig ogsaa, hvem andre end Fagforeningerne ødelægger noget efter den højtærede Statsministers Indbildning? Ja, i dette Tilfælde var Staten med, altsaa ved sin Understøttelse til de syge, gamle og arbejdsløse. Staten og Fagforeningerne, det er de Ødelæggere, mod hvilke den højtærede Statsminister nu fører sin Krig. Han burde egentlig alliere sig med Manden nede i Sønderjylland, det var jo paa det samme Omraade, denne førte sin Krig: mod Staten og Fagforeningerne.

Men, sagde den højtærede Statsminister, der er selvfølgelig ingen, der ønsker at sætte Lønnen ned, egentlig ønsker vi det slet ikke. Ja, der er jo dem, der har en egen Evne til at skjule deres sande Meninger og Ønsker. Jeg ved ikke, om Statsministeren hører til disse, men for en almindelig Iagttagelse staar det i hvert Fald saadan, at det i Virkeligheden er et brændende Ønske, der næres af Statsministeren og af Venstre at faa Lønnen ned. Det har været saa brændende i de 2½ Aar, i hvilke jeg havde den Ære at optræde paa Regeringens Vegne, at det endnu ringler i mine Øren fra de Gange, da det daværende ærede Medlem Hr. Slebsager optraadte med Kravet om at faa Lønnen ned; der var ingen, som kunde misforstaa, at det virkelig var et brændende Ønske hos det ærede Medlem som Venstres

Ordfører under disse Debatter. Og der er vel heller ingen, der har nogen stærk Erindring om, at det just var som Hindrer af Lønnedsættelser, den højtærede Statsminister virkede i sin fordums Periode. Jeg kan i alt Fald huske noget om nogle Skovarbejdere, der ganske brutalt blev skaaret ned, aabenbart fordi det var den højtærede Landbrugsministers Ønske, og ude fra en Kommune, hvor den højtærede Landbrugsminister er godt kendt — han bor derude — har man ogsaa Beretninger fra Landarbejderne om de Ønsker og Følelser, som Landbrugsministeren nærer med Hensyn til Lønnedsættelser. Jeg nærer derfor ikke nogen Tvivl om, at det virkelig er et alvorligt Ønske, og det fremgik da ogsaa af al den Tale, vi hørte her. Den var i allerhøjeste Grad Udtryk for Venstres og Regeringens Krav om virkelig at komme til Lønnedsættelser. Vi skal komme til den ved Statens Tryk, ved Statens Tryk paa de fattige skal vi tvinge Arbejderne ud i en Tilstand, hvor de underbyder hinanden; Lønoverenskomsterne hænger sammen med Fagforeningsvæsenet, og de er ligesom Fagforeningerne af det onde.

Hvis den højtærede Statsminister har Ret i den voldsomme Karakteristik, han gav af de nyindgaaede Lønoverenskomster, maa hans Meningsfælle, Formanden for Arbejdsgiverforeningen, usægtelig være skyldig i nogle grove Forsyndelser i denne Tid, og det forekommer mig, at den højtærede Statsminister burde foranledige et Alvorsord talt med denne Venstremand, der leder Arbejdsgiverforeningen, og hvis Navn staar paa en lang Række indgaaede Lønoverenskomster, om hvilke den højtærede Statsminister nu taler de mest nedsettende og fordømmende Ord. Men den Tale er jo saa gammel, at den er ældre end jeg; den er saa gammel som Arbejderbevægelsen overhovedet. Den Tale lød, da min Fader tjente 1 Kr. 33 Ø. om Dagen paa egen Kost og egen Husholdning i Landets Hovedstad. Da hed det: Lønnen er for høj; vi kan ikke blive ved at betale halvanden Krone; vi gaar ned til 1 Kr. 35 Ø. eller 1 Kr. 25 Ø.! Naar der var rigelig Arbejdsløshed, lød den Tale altid. Jo, det er den gamle, gode Overklassetale, Arbejdsgivertalen, Manchester-teoriernes Tale. Og den holdes jo ikke alene af den højtærede Statsminister, den holdes ogsaa af Bladet „København“, den højtærede Statsministers Organ, som ikke undser sig ved at fortælle, ogsaa i Dag, at naar der gaar 90 000 Mennesker paa Gaden, saa er det Priskuranternes Skyld; og hvis de ophæves, disse Priskuranter, kommer de